

Arrest

nr. 251 509 van 23 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 december 2020.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Waar verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, § 3, lid 3 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 werkdagen, wijst de Raad erop dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) binnen de door voormeld artikel gestelde termijn worden afgeleid dat het verzoek ontvankelijk diende te worden verklaard en het onderzoek ten aanzien van verzoekers land van herkomst, zijnde Palestina, diende te worden gevoerd zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming verkregen heeft in Spanje. Verzoeker betwist dit niet.

In de bestreden beslissing wordt op duidelijke wijze gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Spanje.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

De Raad merkt op dat Spanje als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers status en waarvan hij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoeker er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Spanje het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoeker in Spanje niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, in casu Spanje, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 90 e.v.). Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Spanje van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Spanje verleend werd, te weerleggen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift onder verwijzing naar zijn verklaringen betoogt dat hij niet de nodige medische hulp kreeg, op de arbeidsmarkt en op de huurmarkt gediscrimineerd werd en uiteenzet dat Spanje overstelpt wordt waardoor er problemen optreden om de mensen die er verblijfsrecht krijgen te integreren in de samenleving, van werk te voorzien, onderdak te bieden en hen bij te staan in hun basisnoden hetgeen resulteert in schrijnende situaties waarin mensen gediscrimineerd worden en op straat terecht komen, gaat hij voorbij aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing waarvan hij het tegendeel niet aantoon:

"Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Spanje betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden temeer aangezien u na het verlaten van het verblijf u toegewezen door een organisatie voor twee jaren, u zich niet meer getracht heeft ergens te vestigen maar u onmiddellijk doorgereisd bent naar België (CGVS, p. 8).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting, integratie, voldoet deze

situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

U beperkt zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand en tewerkstelling of integratie, maar haalt onvoldoende persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Spanje te weerleggen. De vaststelling dat u na uw vertrek uit het verblijf ook uit Spanje vertrokken bent, getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden (CGVS, p. 8). De vaststelling dat u wat Spaans spreekt en voor uw minderjarig nichtje en zieke moeder kon zorgen, dat u de gezinshereniging heeft kunnen regelen voor uw vader, zus, schoonbroer en neef en nichtje, wijzen op een grote mate van zelfredzaamheid (CGVS, p. 2, 3, 5). Dat u over de middelen beschikte om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen getuigt eveneens van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden (CGVS, p. 8).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Spanje het slachtoffer bent geworden van mogelijke discriminatie, moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. U spreekt enkel over een onwelkom gevoel en een vrouw die allesbehalve vriendelijk was tegen uw moeder en discrimineerde (CGVS, p. 2, 8).

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties voor deze kwesties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet." (eigen onderlijning).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, verzoeker niet aantoont dat de bescherming die hem in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Spanje. Verzoeker slaagt er niet in de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten, nu hij niet verder komt dan het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen en hij zich slechts beperkt tot het citeren van bepaalde artikelen uit de Kwalificatierichtlijn. Uit het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden in Spanje waarin verzoeker zich bevond een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker brengt geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van Spanje en blijft in gebreke om aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Spanje de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. Bovendien onderscheidt de Raad, op basis van de stukken die voorliggen, geen concrete elementen waaruit het tegendeel blijkt. Dat de levensomstandigheden in Spanje moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Spanje te worden toegelaten.

Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Spanje werd verleend, kan stellen.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Spanje."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, benadrukt de verzoekende partij dat er geen bescherming is in Spanje en de hulp er ontoereikend is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Zij beperkt zich immers louter tot het voeren van een algemeen betoog, zonder dat zij *in concreto* ingaat op de in voormelde beschikking opgenomen grond, laat staan dat zij daadwerkelijk concrete en valabele argumenten bijbrengt die een ander licht kunnen werpen op de in die beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

De Raad herinnert eraan dat Spanje als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de verzoekende partij haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van de verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Spanje het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van de verzoekende partij in Spanje niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer), rechtspraak waar in de beschikking reeds naar werd verwezen, de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Spanje van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die

van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Spanje werd verleend, te weerleggen. Zij blijft hier echter in gebreke.

Met haar louter algemene verweer ter terechtzitting dat er geen bescherming is in Spanje en de hulp er ontoereikend is, kan de verzoekende partij immers geen afbreuk doen aan volgende gronden van voormelde beschikking:

“Waar verzoeker in zijn verzoekschrift onder verwijzing naar zijn verklaringen betoogt dat hij niet de nodige medische hulp kreeg, op de arbeidsmarkt en op de huurmarkt gediscrimineerd werd en uiteenzet dat Spanje overstelpt wordt waardoor er problemen optreden om de mensen die er verblijfsrecht krijgen te integreren in de samenleving, van werk te voorzien, onderdak te bieden en hen bij te staan in hun basisnoden hetgeen resulteert in schrijnende situaties waarin mensen gediscrimineerd worden en op straat terechtkomen, gaat hij voorbij aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing waarvan hij het tegendeel niet aantoonst:

“Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Spanje betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden temeer aangezien u na het verlaten van het verblijf u toegewezen door een organisatie voor twee jaren, u zich niet meer getracht heeft ergens te vestigen maar u onmiddellijk doorgereisd bent naar België (CGVS, p. 8).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting, integratie, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

U beperkt zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand en tewerkstelling of integratie, maar haalt onvoldoende persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Spanje te weerleggen. De vaststelling dat u na uw vertrek uit het verblijf ook uit Spanje vertrokken bent, getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden (CGVS, p. 8). De vaststelling dat u wat Spaans spreekt en voor uw minderjarig nichtje en zieke moeder kon zorgen, dat u de gezinshereniging heeft kunnen regelen voor uw vader, zus, schoonbroer en neef en nichtje, wijzen op een grote mate van zelfredzaamheid (CGVS, p. 2, 3, 5). Dat u over de middelen beschikte om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen getuigt eveneens van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden (CGVS, p. 8).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Spanje het slachtoffer bent geworden van mogelijke discriminatie, moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. U spreekt enkel over een onwelkom gevoel en een vrouw die allesbehalve vriendelijk was tegen uw moeder en gediscrimineerde (CGVS, p. 2, 8).

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties voor deze kwesties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige

autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.” (eigen onderlijning).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, verzoeker niet aantoont dat de bescherming die hem in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Spanje. Verzoeker slaagt er niet in de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten, nu hij niet verder komt dan het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen en hij zich slechts beperkt tot het citeren van bepaalde artikelen uit de Kwalificatierichtlijn. Uit het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden in Spanje waarin verzoeker zich bevond een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker brengt geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van Spanje en blijft in gebreke om aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Spanje de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. Bovendien onderscheidt de Raad, op basis van de stukken die voorliggen, geen concrete elementen waaruit het tegendeel blijkt. Dat de levensomstandigheden in Spanje moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Spanje te worden toegelaten.

Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Spanje werd verleend, kan stellen.”

De verzoekende partij slaagt er met haar algemeen betoog ter terechtzitting niet in het vastgestelde aan het wankelen te brengen. Zij werpt hiermee geen ander licht op de vaststelling dat zij in het kader van de ervaringen waarmee zij naar eigen zeggen geconfronteerd werd, niet aantoont dat zij haar rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden, en dat in dit verband immers moet worden vastgesteld dat zij hiertoe eerder beperkte stappen heeft gezet, terwijl het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden en zij dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat zij zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat de bescherming die haar in Spanje verleend werd, ontoereikend zou zijn. Eenzelfde vaststelling dringt zich op betreffende de louter algemene stelling van de verzoekende partij ter terechtzitting dat er geen bescherming is in Spanje en dat de hulp er ontoereikend is. Wederom blijkt dat de verzoekende partij nalaat haar betoog te concretiseren, minstens toont zij niet op overtuigende wijze aan dat zij zelf persoonlijk de nodige ernstige pogingen ondernomen heeft om er de nodige bescherming of hulp te zoeken voor de problemen die zij er zou hebben gekend en om er haar rechten te doen gelden.

De verzoekende partij toont derhalve niet aan dat de bescherming die haar in Spanje verleend werd, ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Spanje.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Spanje.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS